

ТЕМА 1. ВСТУП ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНИ. СТАРОДАВНЯ ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

Основні події:

IV — середина III тис. до н. е. — існування поселень носіїв трипільської культури.

VIII — VI ст. до н.е. — Велика грецька колонізація.

Друга половина V–VII ст. — Велике розселення слов'ян.

Періодизація історії України

Відповідно до існуючої сьогодні періодизації історію України поділяють на:

- стародавню історія. Найтриваліший період, що охоплює події від появи людей на території України до Великого переселення народів;
- середньовічну історію. Розповідає про події, що відбувалися в період від Великого розселення слов'ян до кінця XV ст.;
- нову історію. Характеризує розвиток українських земель у XVI—XIX ст.;
- новітню історію. Знайомить із подіями від початку XX ст. до сьогодення.

Історичні джерела

Досліджуючи різноманітні історичні джерела, вчені дізнаються про те, яким було життя людей у різні історичні періоди. Існують різні типи історичних джерел, серед яких основними є речові, усні, писемні, мовні, етнографічні, фото- і кінодокументи. Кожне окреме джерело відображає лише певну грань минулого і містить обмежений обсяг історичної інформації. Оскільки творцями всіх

пам'яток минулого були люди, історичні джерела відображають їхнє бачення і сприйняття подій. Унаслідок цього повну картину життя людей у певний період можна відтворити лише способом поєднання і порівняння інформації з різних історичних джерел.

Зародження та розвиток родового ладу в Україні

У межах території сучасної України первісне суспільство вчені співвідносять з археологічними періодами-віками, виділеними залежно від матеріалу, з якого виготовляли знаряддя праці:

- *давній кам'яний вік (палеоліт)* — від появи людини до 13 тис. років до н.е. На території України найдавніша людина з'явилася в палеоліті близько 1 млн років тому. Це доведено розкопками поселення біля с. Королеве на Закарпатті. Найвідомішими стоянками епохи палеоліту є Лука-Врублівецька (Подністров'я), Заскельне (Крим), Антонівка (Донбас). Первісні люди в цей час користувалися примітивними знаряддями праці з дерева і каменю (загострені палиці, рубила, скребла, гостроконечники), займалися збиральництвом і полюванням. У пошуках їжі часто переходили з місця на місце, їх колективи не були сталими (первісне людське стадо). Жили в печерах або житлах — наметах, зроблених з дерева та кісток мамонта. Близько 35–40 тис. років тому з'являється людина сучасного типу, названа людиною розумною. Первісне людське стадо змінюється родовою общиною. Спорідненість у роді визначається за материнською лінією в силу домінування жінки у суспільному, економічному житті людського

колективу (матріархат). Виникають релігійні вірування, мистецтво (наскельні розписи, різьбярство, скульптура з глини);

- *середній кам'яний вік (мезоліт)* — від 13 тис. років до н.е. до 7–6 тис. років до н.е. З'являються нові знаряддя праці: кам'яні сокири і тесла; шила, голки, наконечники списів з кісток і рогів тварин. Було винайдено лук і стріли; мисливство стає провідною галуззю господарства, розпочалось приручення тварин (собака стає першою прирученою твариною). Розвивається рибальство. Ширше використовується вогонь. Формується племінна організація;
- *новий кам'яний вік (неоліт)* — 6–4 тис. років до н.е. Саме в цей час людина переходить від присвоюючого господарства до відтворюючого (землеробство і скотарство). Історики називають цей перехід «неолітичною революцією». Люди переходять до осілого способу життя, будують хати, займаються ткацтвом, плетінням сіток для лову риби, виготовляють досконаліші знаряддя праці з каменю (ножі, серпи, зернотерки) і кісток (гачки, гарпуни, мотики);
- *мідно-кам'яний вік (енеоліт)* — 4–3 тис. років до н.е. Люди опановують технології виробництва й обробки першого відомого людині металу — міді; вдосконалюються землеробство, скотарство; з'являється гончарство, винайдено колісний транспорт. Формуються великі племена, територіальні общини. Найяскравішою археологічною культурою доби енеоліту на території України є трипільська культура, відкрита наприкінці XIX ст. Вікентієм Хвойкою поблизу с. Трипілья на Київщині (звідси її назва);

- *бронзовий вік* — кінець III — початок I тисячоліття до н.е. У цей період поширюються виробы з бронзи — першого штучно створеного людиною металевого сплаву міді з кольоровими металами (олово). Основними галузями господарства залишаються землеробство (лісостеп) і скотарство (степ). Подальшого розвитку набувають ремесла, відбувається другий суспільний поділ праці — відокремлення ремесла від землеробства, а також перехід до батьківської (патріархальної) общини; зростає майнова і соціальна нерівність (особливо у скотарів). З'являється кочівництво;
- *залізний вік* — від рубежу II–I тисячоліття до н.е. і до початку середньовіччя — V ст. н.е. Цей період характеризується появою залізних знарядь праці. Перехід до залізного віку ознаменувався зростанням соціальної нерівності і формуванням ранньодержавних утворень.

Отже, найдавніші люди, які заселяли територію України, спочатку утворювали людські стада, потім — роди і племена, спільно працювали, володіли майном і знаряддями праці, порівну розподіляли між собою продукти харчування, розвивали матеріальну і духовну культуру. Історію первісного суспільства завершив залізний вік.

Перші землероби та скотарі

Остання доба кам'яного віку — *неоліт* — стала тим періодом, коли у житті сталися значні зміни. Саме тому англійський археолог Г. Чайлд назвав його «неолітичною революцією».

Раніше людина здобувала їжу завдяки полюванню та збиральництву. Оскільки м'ясо складало приблизно

третину раціону давніх людей, вони змушені були мандрувати за стадами тварин, переміщуючись зі зміною сезону від стоянки до стоянки. Близько 10 тис. років тому люди навчилися вирощувати зернові культури і розводити свійську худобу. Це призвело до появи двох форм відтворювального господарства — землеробства й скотарства. Тепер людина замість того, щоб брати необхідне у природи, сама виготовляла його у власному господарстві. Сталося це у Передній Азії. Звідси нові форми господарювання поширилися в Європу.

Винайдення землеробства й скотарства, на думку вчених, визначило майбутнє людства. Відтепер з'явилися небачені раніше перспективи для збільшення необхідної для життя людини їжі. Землеробство забезпечувало людину постійною кількістю необхідних продуктів, виробництво яких вона могла контролювати. Скотарство було не лише джерелом м'яса, шкіри й жирів, але, згодом, коли людина навчилася доїти худобу, і молочних продуктів. Худоба стала також використовуватися під час оранки, перевезення вантажів, верхової їзди. Нові форми господарювання зробили можливим осіле життя. Внаслідок цього з'явилися селища з добротними оселями й господарськими спорудами.

У неоліті було здійснено також декілька не менш важливих за значенням відкриттів. Людина навчилася використовувати глину. Спочатку вона обмазувала нею стіни осель, згодом — почала зводити їх з цегли-сирцю, а пізніше — з випаленої цегли. Величезним досягненням стала поява кераміки — фактично першого штучного матеріалу, винайденого людиною. Цей винахід значно змінив харчовий раціон людини. Відтепер з'явилася можливість споживати варену, смажену та печену їжу.

Ще один здобуток цієї доби — удосконалення техніки виробництва кам'яних знарядь праці. Поширилися методи шліфування, сверління та пиляння каменю. У період неоліту було винайдено прядіння. Разом із прядінням виникло ткацтво, в результаті чого людина створила ще один штучний матеріал — тканину.

Урізноманітнення форм діяльності спричинило формування нових відносин власності, внаслідок чого на зміну давньому колективізму прийшла окрема сім'я, яка володіла ділянкою землі, худобою, реманентом, виробленими продуктами. Сім'ї об'єднувалися у родові общини, роди складали плем'я. Так з'явилися нові форми взаємозв'язків між людьми.

Успішний розвиток відтворювального господарства у добу неоліту зробив можливим значне зростання населення земної кулі: за цей час воно збільшилося з 5 до 80 млн чоловік. Значна його частина перейшла до осілого способу життя.

Територія України, як і загалом Європи, не була регіоном зародження скотарства й землеробства, хоча перші спроби одомашнення тварин (бика і свині), як засвідчують археологічні знахідки, були здійснені на наших землях, у степовому Подніпров'ї та Криму, ще в мезоліті.

Поширення нових форм господарства на українських землях датується 6–5 тис. до н.е. Відбувалося воно внаслідок переселення сюди племен землеробів і скотарів, а також через запозичення місцевим населенням нових досягнень. Особливості природних умов України спричинили переважання двох форм господарювання — лісостепової землеробської і степової скотарської. Шлях поширення на українські землі землеробства

з Передньої Азії пролягав через острови Середземного моря та Балкани.

Представниками прийшлих землеробських племен були носії культури лінійно-стрічкової кераміки. Як свідчать археологічні знахідки, вони вели досить розвинуте господарство. Ці племена утримували велику й дрібну рогату худобу, вирощували кілька сортів пшениці, ячмінь, просо, горох тощо. В Європі ця землеробська культура поширювалася від Волині та Поділля аж до Англії, Нідерландів та Франції.

Однією з перших місцевих землеробсько-скотарських культур лісостепу стала буго-дністровська. Її носії робили лише перші кроки у розвитку нових форм господарювання, які співіснували з мисливством і рибальством. Навесні буго-дністровці переселялися на береги річок, де у заплавах, просто у вогкий мул, висівали зерно. Неподалік зводили житла й випасали худобу. Восени, зібравши урожай, полишали заплави і поверталися до сусідніх густих лісів.

Початок поширення скотарства у степовій смузі пов'язаний із сурсько-дніпровською культурою. Її пам'ятки знайдено головним чином у Надпоріжжі. Нові форми господарювання носії цієї культури поєднували із традиційними способами добування їжі, зокрема рибальством. Влітку ці племена розселялися на берегах річок, багатих на рибу. Поряд на луках випасалася худоба. На місцях поселень знайдено кістки свійських тварин — бика й свині. Скотарству, як свідчать археологічні знахідки, надавалося більше уваги, ніж землеробству.

Таким чином, доба неоліту на території України, як і інших регіонів Європи, стала початком поширення

землеробства й скотарства. Це був революційний крок в історії стародавніх поселень нашої країни.

10 тис. років до н.е. — початок розвитку землеробства у Передній Азії.

7–6 тис. років до н.е. — на території України з'явилися перші приручені тварини — свиня та бик.

Кінець VI — початок V тис. до н.е. — поява у Східній Європі глиняного посуду.

Кінець VI — початок V тис. до н.е. буго-дністровська культура.

Друга половина V тис. до н.е. поширення культури лінійно-стрічкової кераміки — найдавніших землеробів неоліту середньої смуги Європи.

V — початок IV тис. до н.е. — сурсько-дніпровська культура.

Кінець V–IV тис. до н.е. — одомашнено вівцю та козу.

Племена трипільської культури та їхні сусіди

Наприкінці XIX ст. київський археолог Вікентій Хвойка біля села Трипілля (Київщина) дослідив нове поселення і відкрив археологічну культуру, яка від місця першого її виявлення отримала назву трипільської.

Носії цієї культури заселяли в IV–III тис. до н.е. територію від Дніпра до Карпат. Походження трипільців остаточно не з'ясоване, але більшість учених вважають, що це прийшли племена, які частково злилися з неолітичними племенами буго-дністровської культури. Головним їхнім заняттям було зернове землеробство (сіяли жито, пшеницю, ячмінь, просо). Крім того, вони займалися садівництвом (вирощували абрикоси, сливи, аличу), скотарством та рибальством. Для обробки землі використовували мотики, а згодом і рало. Зернові культури

збиралися дерев'яними серпами з роговими та крем'яними вкладками. Господарство велось так інтенсивно, що через 50–100 років земля виснажувалась і люди змушені були переселятися.

Трипільські племена вперше на території України почали користуватися виробами з міді, проте основною сировиною для виготовлення знарядь праці та зброї залишалися кремій і дерево.

Високо, як ніде в Європі, у них була розвинена житлова архітектура. Хати мали по кілька кімнат, а іноді й поверхів, де жила разом велика матріархальна родина.

Хати були згуртовані в села, що вказує на високий ступінь родової організації, і розташовувалися колом, у центрі якого стояв громадський будинок для сходин та спільних культових обрядів. Найбільше таке поселення було відкрите біля села Володимирівки на Кіровоградщині, де розкопки виявили 200 хат, розташованих п'ятьма концентричними колами. Навколо таких великих протоміст розташовувалися невеличкі поселення, утворюючи округи з населенням у 15–25 тис. осіб.

Найбільш прикметною для трипільської культури була її кераміка. Вона добре випалена і орнаментована. Провідними мотивами орнаменту були спіралі і волоти, виконані темно-гнідою, іноді аж чорною, і білою фарбами на чорному тлі посудини. Крім того, на мальованому посуді зустрічаються схематичні малюнки свійських тварин, зображення жінок, що мало магічне значення. Такі зображення збереглися в українських народних вишивках, килимах, народній кераміці, а особливо в українських великодніх писанках.

Виявом мистецького хисту трипільських племен стали керамічні фігурки людей і тварин. Найбільше було зо-

бражень жінки, їхні фігурки мали культове призначення, оскільки втілювали образ праматері-родоначальниці у матріархальній родині.

Трипільська культура — найвищий культурний вияв Європи в IV–III тис. до н.е.

Проте трипільська культура була лише поселенням землеробів. Ніяких храмів, адміністративних споруд, палаців, кварталів ремісників, характерних для міст, тут не було. Трипільське суспільство в силу обмежених можливостей господарського розвитку не змогло створити цивілізацію.

У IV тис. до н.е. трипільське суспільство охопила криза. Її спричинило погіршення кліматичних умов та падіння врожаїв внаслідок браку навичок поновлення родючості землі.

Власні способи пристосування до умов існування віднайшли за енеоліту жителі степу. Провідною галуззю господарства тут на тисячоліття стало кочове скотарство.

Рухливий спосіб життя скотарів перешкоджав накопиченню багатств, вимагав простих, легких і міцних речей. Головним багатством степовиків, учасником усіх ритуалів та церемоній була худоба. Археологічними культурами степових скотарів є *середньостогівська, нижньомихайлівська та ямна*. Вважають, що носії цих культур належать до індоєвропейців, від яких бере початок переважна більшість народів Європи, а також багато народів Азії.

Вимушені весь час мандрувати зі своїми отарами, скотарі залишили багато поселень. Головним джерелом вивчення їх життя і побуту є поховання. Індоєвропейці належать до числа народів, котрі першими почали зводити кургани, які й понині височать в українському степу.

Середньостогівці вперше у Європі приручили коня та освоїли відгінне скотарство. Переважну більшість знарядь

праці та зброї вони виготовляли з кременю. Глиняний посуд був гостродонним. Населення нижньомихайлівської культури досягло значних успіхів в обробці каменю і створило перші на території України монументальні кам'яні скульптури. Ці антропоморфні стели, які нагадували людську постать, встановлювалися на верхів'ях курганів. Деякі з них були вкриті викарбуваними знаками, сценами, орнаментом, зміст яких і сьогодні залишається нерозгаданим. Більшість посуду нижньомихайлівців мала плоске дно. Досить великою була й кількість металевих знарядь. Ямна культура — найвідоміша спільнота степової смуги доби енеоліту. Саме з нею пов'язане масове поширення курганного обряду поховання. Деякі зі споруджених курганів сягали 10 м висоти. Цікаво, що з'явилися вони у степах України в той самий час, що й перші піраміди у Єгипті періоду Раннього царства.

Доба бронзи

Новий період в історії пов'язують із початком використання бронзи — першого штучного металу, отриманого людиною внаслідок поєднання міді й олова. Бронзові знаряддя швидко витіснили мідні, оскільки були твердішими і надійнішими.

Доба бронзи відіграла вирішальну роль у формуванні стародавнього населення Європи. На цей час припадає завершення першого великого переселення народів. Започаткували його на початку IV тис. до н.е. найдавніші індоєвропейці, які вирушили з півдня України. Міграції відбувалися протягом усієї історії людства. Зміни клімату, зростання чисельності населення й інші причини спонукали людей шукати новий життєвий простір.

У першому великому переселенні народів історики визначають не менше восьми хвиль, під час яких індоєвропейці розселилися у Європі та Азії. Під тиском нових войовничих степовиків просувалися все далі й далі, поступово займаючи величезні території.

У степовій смузі України протягом доби бронзи існувало декілька археологічних культур, пов'язаних зі скотарями-індоєвропейцями. Носії *ямної культури*, яка виникла за енеоліту наприкінці III тис. до н.е., змусили поступово відступити на південь Балкан землеробів-трипільців. Характерною ознакою катакомбної культури був оригінальний обряд поховання у підземній камері-катакомбі. Своїх вождів носії цієї культури обожнювали. Відповідно до особливостей спорудження поховальних камер під курганами археологи виділяють різні культури в Степу — ямну, катакомбну, зрубну. Людність зрубної культури була першою на наших землях, з нею пов'язують появу примітивного письма — піктограм-малюнків, які замінювали слова. Значний вплив на події світової історії мали носії *сабатинівської культури*. Вони відіграли важливу роль у «навалі народів моря». Так назвали єгиптяни чергову хвилю індоєвропейців, яка рушила з півночі на Грецію, Крит, Малу Азію, Кіпр і Палестину близько 1200 р. до н.е. Результатом цієї навали стала загибель Мікенської та Хетської цивілізацій, зруйнування гомерівської Трої і розселення «народів моря» на величезній території від Палестини до Сицилії та Сардинії.

У лісостеповій смузі України у добу бронзи внаслідок розселення індоєвропейців з'явилася *культура шнурової кераміки* або *бойових сокир*. Вона охоплювала значні території Центральної та Північної Європи. Її носії були предками германців, балтів і слов'ян. Її наступницею в українському Лісостепу та Поліссі, а також у півден-

но-східній Польщі стала *тишинецько-комарівська культура* праслов'ян — попередників східних і західних слов'ян. З праслов'янами пов'язують також білогрудівську культуру, що виникла на її місці на українських землях.

На початку заселення Лісостепу індоєвропейцями тут зросла роль скотарства. Однак природні умови та історичні традиції місцевого населення зумовили також значну роль мотичного землеробства. Поєднання землеробства із приселищним скотарством було характерним для праслов'ян. Вони селилися на підвищених берегах річок і озер поселеннями з 15–20 осель. Мешкали у них великі сім'ї з 10–15 осіб. Основу господарства білогрудівців складало орне землеробство із застосуванням тяглової сили. Важливу роль відігравало конярство. Більшість знарядь праці була з кременю. Бронзу внаслідок її дорожечі використовували для виготовлення зброї та прикрас.

Своїх померлих праслов'яни ховали у курганах і без-курганних похованнях. Існували поховальні обряди трупопалення і трупопокладання. Біля небіжчика ставили посуд, клали зброю та прикраси. У праслов'ян, як і в інших землеробських народів, існував культ вогню, домашнього вогнища та родючості. Люди шанували вогонь як великий дарунок богів, що давав тепло й світло, очищав та відроджував до нового життя.

Войовничі племена катакомбної культури обожнювали своїх вождів. Голову померлого вони відокремлювали від тіла і очищали череп від м'яких тканин. За допомогою глиняної маси моделювали на черепі обличчя вождя. Воно мало стулені повіки, стиснуті губи та ретельно виліплений ніс. Змодельований таким чином череп фарбували й використовували у церемоніях, пов'язаних з культом предків, а через деякий час повертали у могилу.

Кіммерійці й таври на території України

У X–VII ст. до н.е. в степах Північного Причорномор'я від Дону до Дунаю жили войовничі племена кіммерійців. Це перший народ на території України, назва якого дійшла до нас. Уперше про кіммерійців згадується у давньогрецьких поемах Гомера. Найбільше і найдостовірніше розповів про кіммерійців грецький історик V ст. до н.е. Геродот.

Згадки про них знаходимо також в асирійських дже-релах. Асирійська назва «гіммірра» означає «велетні».

Є три версії щодо походження кіммерійців. Перша — це давньоіранський народ, який прийшов на землі України через Кавказ. Друга — кіммерійці з'явилися внаслідок поступового історичного розвитку праіранської степової культури, а їхньою прабатьківщиною було Нижнє Поволжя. Третя — кіммерійці були місцевим населенням.

Археологи знаходять речові пам'ятки кіммерійців у Північному Причорномор'ї, на Північному Кавказі, у Поволжі, на нижній течії Дністра та Дунаю. Ранні кіммерійці вели осілий спосіб життя. Пізніше, у зв'язку з настанням посушливого клімату, вони стали кочовим народом і розводили переважно коней.

Племена кіммерійців об'єднувалися у великі союзи племен, очолювані царем-вождем. У них було велике військо, яке складалося з рухливих загонів вершників, озброєних сталевими і залізними мечами і кинджалами, луками і стрілами, бойовими молотами і булавами. Кіммерійці воювали з царями Урарту та Ассирії.

Поселення кіммерійців були тимчасовими, в основному — табори, зимівники. Але вони мали свої кузні і ковалів, які виготовляли залізні та сталеві мечі і кинджали,

найкращі на той час у Стародавньому світі. Самі вони метал не добували, користувалися залізом, добутим лісо-степовиками або кавказькими племенами. Їхні майстри виготовляли кінські вудила, наконечники стріл, прикраси. Кіммерійці мали високий рівень розвитку керамічного виробництва. Особливо гарними були кубки з блискучою поверхнею, прикрашені геометричним орнаментом.

Кіммерійці вміли чудово обробляти кістки. Дуже гарними були у них прикраси, виготовлені з напівкоштовного каміння. Збереглися до наших днів зроблені кіммерійцями кам'яні могильні плити із зображенням людей.

Жили кіммерійці патріархальними родами, які склалися з сімей. Поступово у них виділилася військова знать. Цьому великою мірою сприяли грабіжницькі війни. Їх основною метою було пограбування сусідніх племен і народів.

Релігійні уявлення кіммерійців відомі за розкопками поховань. Вельможних людей ховали у великих курганах. Були чоловічі й жіночі поховання. У чоловічі поховання клали кинджали, вуздечки, набір наконечників для стріл, кам'яні бруски, жертовну їжу, коня. У жіночі поховання клали золоті та бронзові кільця, скляне і золоте намисто, глиняний посуд.

Археологічні знахідки показують, що кіммерійці мали зв'язки з племенами Приазов'я, Західного Сибіру та Кавказу. Серед виробів мистецтва знаходимо жіночі прикраси, оздоблену зброю, кам'яні стели без зображення голови, але з ретельно відображеним кинджалом, сагайдаком зі стрілами і обов'язково — могильним брусом.

Майже одночасно з кіммерійцями у південній частині Криму проживало корінне населення — таври (від грец. «таврос» — тур). Від таврів походить і назва Кримського

півострова — Таврида, введена царським урядом після приєднання Криму до Росії в 1783 р. Давньогрецький історик Геродот у своїй книзі «Історія» розповів, що таври на гірських плато займалися скотарством, в долинах річок — землеробством, а на чорноморському узбережжі — рибальством. Вони займалися також і ремеслами — були вправними гончарами, уміли прясти, обробляти камінь, дерево, кістки, роги, а також метали.

З другої половини I тисячоліття до н.е. у таврів, як і в інших племен, з'явилася майнова нерівність, сформувалася родова аристократія. Навколо своїх поселень таври споруджували укріплення. Спільно з сусідами-скіфами вони воювали проти грецького міста-держави Херсонеса, яке захоплювало землі таврів.

Доля Таврики, як і Кіммерії, була трагічною: спочатку — у II ст. до н.е. — її підкорив понтійський цар Мітрідат VI Євпатор, а в другій половині I ст. до н.е. захопили римські війська. У середні віки таври були винищені або асимільовані татарами, які завоювали Крим. Самобутня культура таврів втрачена назавжди.

Скіфи і сармати

Територія України в нову історичну добу — добу залізного віку — була заселена різними за походженням і мовою племенами. Тут мешкали автохтонні землеробські племена — пращури слов'ян, іраномовні скотарські кочові племена; сюди переселяються греки-колоністи.

З VII ст. до III ст. до н.е. на племена Східної Європи та Близького Сходу наганяли жах скіфи, які прийшли з глибин Азії і вторглись у Північне Причорномор'я. Вони завоювали величезну для тих часів територію між Доном, Дунаєм і Дніпром, частину Криму (територію

сучасної Південної і Південно-Східної України), утворивши там державу Скіфію. Найґрунтовнішу характеристику та опис життя і побуту скіфів залишив Геродот. У V ст. до н.е. він особисто відвідав Скіфію і описав її. Скіфи були нащадками індоєвропейських племен. Вони мали свою міфологію, обрядовість, поклонялися богам і горам, приносили їм кровну жертву.

Геродот виділяв серед скіфів кілька груп: *царські скіфи*, які жили в пониззі Дніпра і Дону і вважалися верхівкою союзу племен; *скіфи-орачі*, котрі мешкали між Дніпром і Дністром; *скіфи-землероби*, що жили в лісостеповій зоні, та *скіфи-кочівники*, які оселилися у степах Причорномор'я. Серед названих Геродотом племен власне скіфами були племена царських скіфів і скіфів-кочівників: вони панували над усіма іншими племенами.

Наприкінці VI ст. до н.е. у причорноморських степах формується могутнє державне об'єднання на чолі зі скіфами, до складу якого увійшло місцеве населення степових і лісостепових регіонів (сколоти). Причорноморська Скіфія, за Геродотом, поділялася на три царства; одне з них очолював головний цар, а два інших — молодші царі (ймовірно, сини головного).

Скіфська держава — перше політичне об'єднання на півдні Східної Європи в ранньому залізному віці (центром Скіфії у V–III ст. до н.е. було Кам'янське городище поблизу м. Нікополь). Скіфія поділялася на округи (номи), якими управляли вожді, призначені скіфськими царями.

У 514–513 рр. до н.е. скіфи витримали наступ і завдали поразки найсильнішій на той час державі Персії. Похід їхнього царя Дарія I проти скіфів завершився повною поразкою.